

прѣзъ кръвѣта му, издигатъ се къмъ мозъка и прѣдизвикватъ образи, призраци, нѣкакви ослѣдителни видѣния. Виждали ли сте вие, какъ се запалва слама? Едва искрата се допре, и сламкитѣ вече пламтятъ, горятъ, извиватъ се, праскатъ — мигомъ слѣдъ туй угасватъ и вече нищо отъ тѣхъ не остава, освѣнъ купчина пепель. А окото ви напусто сѣ още търси пламъка.

Слабо извила назадъ глава, Нина тихо и спокойно диша. Отначало Тото зе трѣвка една и я провлѣче по шията на дѣвойчето; Нина, безъ да отвори очи, стори движение, за да пропжди мушицата и слабо въздѣхна. Тото се дръпна назадъ и се изсмѣ, като тури ржка на уста. Послѣ той стана, тихичко се упжти къмъ хълма, накжса множество бѣли цвѣтове, разпиля ги около Нина и се наведе тѣй близо, че нейното топло дишане се разлѣ по бузитѣ му. Тогава той се наведе още по-близо и, сѣкашъ подъ властѣта на нѣкоя омайна сила, закри очи и цѣлуна Нина въ устата. Нина изпищѣ и се събуди, но като видѣ Тото съ зачервено лице и закрити очи, прихна да се смѣе.

— Глупчо! — извика тя съ своя нѣженъ, звученъ като мандолина гласецъ.

Послѣ тѣ още дълго врѣме стояха тукъ и съ смѣхъ се търкаляха изъ сѣното.

*

Въ една недѣля прѣзъ ноември тѣ седѣха подъ моста. Отъ ясната лазурна висина слънцето прѣскаше слабитѣ си нѣжни лжчи наоколо, и въ златгия въздухъ звѣнливо се чуватъ камбанитѣ и шума отъ селото, напомнящъ брѣмченето на рой пчели.

Тото и Нина бѣха сами: отъ една страна пуста улица, отъ друга безлюднитѣ нивя.